

Cambridge University Press

978-1-108-06359-3 - Pindari opera quae supersunt: Volume 2 – Part 1

Edited by August Böckh

Excerpt

[More information](#)

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Ε Ι Σ

Π Ι Ν Δ Α Ρ Ο Υ Ε Π Ι Ν Ι Κ Ι Α .

voL. II. P. I.

I

Cambridge University Press

978-1-108-06359-3 - Pindari opera quae supersunt: Volume 2 – Part 1

Edited by August Böckh

Excerpt

[More information](#)

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΕΠΙΝΙΚΙΑ.

NOTATA DE AUCTORIBUS SCHOLIORUM.

Scholiis veteribus in Rom. praefigitur: Ἐξηγήσεις παλαιὰ πάνυ ἀφέλιμος. In calce sunt: Σχόλια νεωτέρων πάνυ καὶ αὐτὰ ἀφέλιμα, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐστὶ δῆλον, εἰς τὰ Πινδάρου Ὀλύμπια, ἢ κατὰ τινὰς Δημητρίου Τρικλινίου. His praefixum: Οἱ νομίσαντες τὰ σχόλια ταῦτα Δημητρίου εἶναι τοῦ Τρικλινίου, τούτου ἕνεκα οὕτως ὑπέλαβον. εὐρέθη γὰρ ἐν τινὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἀντιγράφων ἐπισημείωσις οὕτω λέγουσα· Ἰστέον ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν κῶλων ἐν ἀρχαῖς πάντων τῶν Ὀλυμπίων ἐπινικίων καὶ τοῦ πρώτου μόνου τῶν Πυθίων παλαιὰ ἐστὶ, διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ ἡμετέρου σοφιστοῦ ἤτοι μυσταγωγοῦ κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Πυθίων ἐμετρήθη παρ' αὐτοῦ, πολλῶν τινῶν τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν εἰς τοῦτο αὐτὸν προτρέψάντων. καὶ ὅσα δὲ ἐν τῇ βίβλῳ ἐγράφη σχόλια ¹⁾ σημειώσεις τινὰς ἔχοντα ἐν ταῖς τῶν λέξεων ἐναλλαγαῖς, ἃ καὶ σημεία τὰ διὰ μέλανος κεφάλαια ἔχουσι, ²⁾ καὶ τᾶλλα τὰ κατ' ἄλλον τρόπον γραφέντα, καὶ ταῦτα τοῦ αὐτοῦ ἐστίν. ³⁾ Ultima sic in codice Matritensi: ἃ καὶ σημείον ἐκτός τοῦ αὐτοῦ ἔχουσιν ὄνομα, καὶ τᾶλλα τὰ κατ' ἄλλον τρόπον γραφέντα, καὶ ταῦτα τοῦ αὐτοῦ ἐστίν. In Vratisl. C. Mosc. B. haec Scholiis praemittuntur: Τοῦ σοφωτάτου κυρίου Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου καὶ Μοσχοπούλου Κρητὸς Μανουὴλ σχόλια. ὅτι ἐνθα ἐστὶ κατ' ἀρχὰς σταυρὸς, εἰσὶ τοῦ Μοσχοπούλου. ⁴⁾ In Matritensi est: Ἐξηγήσεις εἰς τὰ Ὀλύμπια τοῦ Πινδάρου· ὧν αἱ μὲν ἔχουσαι τὸ ἐρυθρὸν κεφάλαιόν εἰσι Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου, αἱ δὲ τὸ μέλαν Μανουήλου τοῦ Μοσχοπούλου.

¹⁾ Vratisl. C. σχήματα. ²⁾ Rom. σημείον, Vratisl. C. σημεία; idem cum Mosc. B. τὸ δ. μ. κεφάλαιον. ³⁾ In cod. Matritensi ap. Iriart. Catal. T. I. p. 446. eadem leguntur, initio hoc: ἔτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν μέτρων ἐν ἀρχαῖς etc. deinde habet τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου Δημητρίου τοῦ Τρικλ. In fine est, quod supra edidi. Cf. eundem p. 509. ⁴⁾ In Vratisl. C. desunt verba ὅτι ἐνθα ἐστὶ. Ego utriusque codicis scripturam ex schedis Gerhardi repraesento: olim ex Heynii lectione Moscoviensis verba minus recte edidisse mihi videor. V. Praef. T. I. p. XI.

ΣΧΟΛΙΑ ΒΙΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΓΕΝΟΣ

διορθωθὲν ¹⁾ παρὰ τοῦ σοφωτάτου κυροῦ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου.

E x A l d i n a e t R o m a n a .

Πίνδαρος, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαΐφραντος κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφραντον καὶ Σκοπελίνον· οἱ δὲ Παγωνίδου ²⁾ καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοσκεφαλῶν. ³⁾ ἢ δὲ Μυρτῶ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ ἀλητῆ, ὃς τὴν ἀυλητικὴν διδάσκων τὸν Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξεως ὄντα, παρέδωκε Λάσῳ τῷ Ἑρμοῖνι μελοποιῶ, παρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδευθή. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Διοχύλου, καὶ συγγεγένηται αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν ὅτε καὶ τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν. ⁴⁾ ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Προτομάχην. κατῴκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας τὴν οἰκίαν ἔχων. ⁵⁾ ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα, ὣν εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ὃν καὶ πλεῖστα γέγραφε. νεώτερος δὲ ἦν Σιμωνίδου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου. κατὰ δὲ τὴν Ξέρξου ⁶⁾ κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὐτω φιλεῖσθαι, ὡς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν, καὶ τὸν ἱερεῖα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Πᾶνα ⁷⁾ ὀρχήσασθαι ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα καὶ χαίρειν ἄδοντα τοῦτον αἰὲ ἐν τοῖς ὄρεσι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τόνδε τὸν στίχον· Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὰν στέγαν μὴ καίετε. ὅπερ καὶ Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτά φασι πεποιηκέναι. καὶ γὰρ οὗτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν, Ὡ ταλαίπωροι Θῆβαι, καὶ, Μεγαλοπόλις Ἀθᾶναι, ⁸⁾ ἐξημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπτακάδεκα βιβλία, ὧν τέσσαρα ἢ λεγομένη Περίοδος, Ὀλυμπιονίκαι, Πυθιονίκαι, Νεμεονίκαι, Ἴσθμιονίκαι. ⁹⁾

¹⁾ Vratisl. C. Hafn. Mosc. B. Matrit. διορθωθῆ δὲ παρὰ τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου. Huiusmodi varietates in Aldina et manuscriptis plurimae sunt, quas commemorare putidum. ²⁾ Vrat. C. Mosc. B. Παγωνίδα. Verum nomen est Παγώνδας, ut habetur in Vita Vratisl. A. Sic Χαράνδας, Ἐπαμεινώνδας etc. ³⁾ Ἐdebatur Κυνοκεφαλῶν aut Κυνοκεφαλῶν. Mosc. B. Vrat. C. Κυνοσκεφαλῆς καλουμένης. Correxī ut est in geographis et rerum scriptoribus. Steph. Byz. v. Κυνοσκεφαλαί: ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαΐφραντος παῖς Βοιωτὸς ἐκ Κυνοσκεφαλῶν, μελῶν ποιητής. Mox Gott. ἐκοιμήθη Σκοπ. ⁴⁾ Heynius: „Hoc temporum rationi repugnat. At ἤκμαζεν ipse κατὰ τὰ Περσικὰ, ut vel ex seqq. intelligas.” Mihi vero verba καὶ τέθνηκεν videntur delenda. Vrat. C. D. Gott. Mosc. B. ὅτε καὶ, unde καὶ addidi. ⁵⁾ Pyth. III, 77 sqq. nostrae ed. ⁶⁾ Olim τοῦ Ξ. Articulum omittunt codd. ⁷⁾ V. fragm. hymn. εἰς Πᾶνα. Pro verbis τοῦτον ἄ. ἐν τ. ὄρεσι Vrat. D. Gott. περὶ τοῦ Πέλοπος. ⁸⁾ Sic Vrat. C. Gott. Mosc. B. Vulgo τοῖς αὐτοῦ π. omissis verbis ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι, καί. Gott. in marg. Ἄλλως Διοχίτης ἐν ἐπιστολῇ Ἐπὶ δοκῆ σοι. V. Aeschinis, quae fertur, epist. IV. p. 667. 669. Μεγαλοπόλις Ἀθᾶναι Pyth. VIII, 1. Paullo supra vulgo ἐχθρῶς: ἐχθρῶς Vrat. C. D. Gott. ⁹⁾ Vulgo τὰδε, τὰ Ὀλύμπια φημί, τὰ Πύθια, τὰ Νέμια καὶ τὰ Ἴσθμια. Quod edidi est ex Vratisl. C. D. nisi quod in iis Ἴσθμιονίκαι, Νεμεονίκαι. Gott. Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας etc.

ΣΧΟΛΙΑ ΒΙΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

5

Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγῶν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἴσθμια ἀγῶν εἰς τὸν Ποσειδῶνα. τὰ δὲ ἔπαθλα τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν. ἀλλὰ περὶ μέντοι τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἐστὶ λέγειν, καὶ τὰ ἐπιβάλλοντα τούτοις ὕστερον ἐροῦμεν. νῦν δὲ ¹⁾ περὶ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον. τινὲς μὲν οὖν ταῦτα εἰς τὰ περὶ Οἰνομίου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσιν· ἄλλοι δὲ φασιν, ὡς οὕτως αἰσχρὰν οὔσαν τὴν θέσιν οὐκ ἂν διεφύλαξαν· ἄλλοι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν, ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει ²⁾ ἐνδοξότεροι κοσμῶν τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε καὶ τῶν ἐπηγγελμένων οὐκ ἔτυχε, συναγαγῶν πολὺν στρατὸν τὸν τε Αὐγείαν φορεύει, καὶ τὴν Ἥλιν παραστησάμενος καὶ πολλὰ λάφυρα συναναγαγῶν, ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμήσασιν, ὅθεν καὶ τὸ ἔθος διαμεῖναι. ἀλλ' οὐδὲ αὕτη ³⁾ ἔμεινεν ἢ θέσις ἐπὶ τῆς συμβάσεως αὐτῆς ⁴⁾ δυσχερείας· ὑπόμνησις δὲ ἦν. ἀλλ' Ἴφριτός τις καὶ Εὐρύλοχος ⁵⁾ τοὺς Κιρῆαίους πολεμήσαντες· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλον ⁶⁾ τῆς Φωκίδος λησταὶ κατέχοντες· καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγόντες, ὃ μὲν Ἴφριτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὃ δὲ τὰ Πύθια Εὐρύλοχος· καὶ ἐκ τούτου ἐπιμεῖναι τὴν θέσιν συνέβη.

Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἕξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονῶς [ἢ ὡς τινες ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ⁷⁾ ἀρχόντος κατὰ ἔκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀχροατῆς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. ὃ δὲ ἐπιτίμιος οὐ ἢ ἀρχῆ, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἡλιδι ἠγωνίσσατο. γέγραπται δὲ Ἴερωι βασιλεῖ Συρακουσίων· αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας· ὃς καὶ κτίστης Αἰτνῆς ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας. ἀποστελλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν ἐνίκησε κέλητι.

Καὶ ἄλλως ἐκ τῶν Σοῦῖδα.

I n d i d e m.

Πίνδαρος Θεβαῖος, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς Λαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές. ὃ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προγενής Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγω-

¹⁾ Καὶ τὰ usque ad νῦν δὲ addidi ex Vrat. D. Gott. in quibus paullo post Ὀλυμπιονίκων. In iisdem deest οὐ χρεία νῦν ἐστὶ λέγειν. Pro μέντοι vulgo μέν: illud est in Vrat. C. Mosc. B. Mox οὖν ταῦτα addidi ex Gott. et partim Vrat. C. D. Deinde p. ἄλλοι δὲ φασιν — ἄλλοι δὲ Ἡρ. quae edidi ex Vrat. D. Gott. olim nihil nisi ἕτεροι δὲ Ἡρ. ²⁾ Olymp. XI, 25 sqq. ἐνδοξ. κοσμ. Vrat. D. Gott. Vulgo ἐνδοξότερον ποιῶν, deinde παρεστήσατο. Ad nostrum ducunt Vrat. D. Gott. ³⁾ Olim αὕτη. ⁴⁾ Coniciunt αὐτοῖς et αὕτη: ego αὐτῆς scripserim. ⁵⁾ „Indocte Eurylochus huc advocatur, qui Ol. XLVIII. Cirrhaeis seu Crissaeis debellatis Delphicum oraculum in pristinum libertatem vindicavit et cum Amphictyonibus Pythia instituit. Strabo IX. p. 418. (p. 641. A.) et cf. inf. Ἰπόθεσις Πυθίων. At Iphitus CVIII annis ante primam Olympiadem ludos instauraverat.” Haec Heynius. ⁶⁾ Ita Gott. Vrat. D. Vulgo παράλιον. ⁷⁾ „Immo ἐπὶ Βίωνος, qui Archon fuit Athenis Ol. LXXX, 3. Perperam scriptum est aut corruptum, quod sequitur: κατὰ ἔκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. dele ἔκτην καί. De temporibus Pindari accuratius egit Corsin. Fast. Att. ad e. a. et T. II. p. 58 sq.” Haec et alia Heynius. Cf. Wessel. ad Diod. XI, 79. Gott. ἐπὶ Βίωνος. Verba uncis inclusa omittunt Vrat. D. Gott.

νίδου ἰστόρησαν αὐτόν. μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικὸς, ¹⁾ γεγονὼς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ἐξοῦ στρατείαν ὧν ἔτων μ'. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱὸς Δαΐφαντος, ²⁾ θυγατέρες δὲ Εὐμητῆς καὶ Πρωτομάχῃ. ³⁾ συνέβη δὲ αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς. αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνανεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, ἔτων νε'. ἔγραψε δ' ἐν βιβλίοις ἰζ' Δωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας, Προσόδια, Παρθένια, Ἐνθρονισμούς, Βακχικά, Δαφνηφορικά, Παιᾶνας, Ὑπορχήματα, Ὕμνους, Διθυράμβους, Σκολιά, Ἐγκώμια, Θρήνοις, Δράματα τραγικά ἰζ', ⁴⁾ Ἐπιγράμματα ἐπικά, καὶ καταλογάδην Παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι καὶ ἄλλα πλείστα. Καὶ ἕτερος ⁵⁾ Πίνδαρος Σκοπελίνου Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικός, ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου.

Τὰς Θήβας τὴν πόλιν Ἀλέξανδρόν φασιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, καὶ πλὴν ἱερῶν τε καὶ ἱερειῶν ⁶⁾ τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι. καὶ τὴν Πινδάρου δὲ τοῦ ποιητοῦ οἰκίαν καὶ τοὺς ἐκγόνους τοῦ Πινδάρου φησὶν Ἀρρίανδός ὁ ἱστορικός ἐν τῇ πρώτῃ διαβάσει Ἀλεξάνδρου ἀπαθεῖς ἐφύλαξεν αἰδοῖ τῇ τοῦ Πινδάρου. ⁷⁾

Γένος Πινδάρου διὰ στίχων ἠρωϊκῶν.

Ex Romana.

Πίνδαρον ὑπαγόρην Καδμηίδος οὐδεὶ Θήβης
 Κλειδίῃ ⁸⁾ εὐνηθείσα μενεπολέμῳ Δαΐφάντῳ ⁹⁾
 Γείνατο ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῇ παρὰ χώρῳ,
 Οὐκ οἶον γ' ἅμα τῷ καὶ Ἐρετίμῳ, ¹⁰⁾ εἰδὸτα θήρην,
 5 Εἰδὸτα πυγμαχίην τε παλαιμοσύνην τ' ἀλεγεινήν.
 Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ

¹⁾ Haec inde a verbis ὁ γὰρ Σκοπ. omittit Eudocia p. 358. ²⁾ Legebatur Δαΐφαντος, quod Beckius correxit. ³⁾ Haec inde a verbis καὶ ἀδελφὸς omittit Eudocia. Cf. Vitam Vratisl. et Schol. Pyth. III, 139. etc. ⁴⁾ De his v. quae dixi in Oecon. Athen. T. II. ad Inscr. XX. ⁵⁾ Sic Eudocia. ⁶⁾ Ita de Heynii sententia correxi ex Arrian. I, 9. extr. Vulgo ἱερῶν τε καὶ ἱερειῶν. ⁷⁾ Haec inde a verbis τὰς Θήβας recte omittit Eudocia. ⁸⁾ Vs. 1. Heynius recte correxit Πίνδαρον, ut est in Matrit. ap. Iriart. p. 446. p. Πίνδαρος. Codd. ὑπαγόραν. Deinde Heynius volebat Κλειδίῃ. Doricum pro Κλειδίῃ, ut ipse censui in nott. critt. ad Olymp. XIV. p. 432. Nunc me retinet Κλειδίῃ ap. Pausan. I, 3, 2. et alios. ⁹⁾ Non dubitavi corrigere Δαΐφάντῳ, quum forma haec unice vera legatur in hoc ipso carmine vs. 25. Vulgo Δαΐφάντῃ. Deinde omnes libri κεφαλῇ, pro quo κεφαλῆς invectum est. Restitui illud et ex omnibus libris mss. (Vrat. A. C. D. Gott. Mosc. B.) dedi χώρῳ, et e Gott. παρὰ. Vulgo περὶ χώρον. Vs. 4. Mosc. B. οἶον δ'. ¹⁰⁾ Pro Ἐρετίμῳ ap. Suid. est Ἐρωτίων. Heynius illius vocis penultimam malè corripit dicit, et coniecit τῷ Ἐρετίμῳ τ', quod nemini placebit. Nomen Ἐρετίμος, cuius etymon non liquet, aut plane diversum a nomine Ἐρωτίμων, aut quod probabilius videtur, corruptum est; ac possis coniecere Ἐρωτίων, analogia licet poscat Ἐρωτίων: etenim quod hanc formam versus non recipit, illam audere poeta poterat. Sed de propinquorum poetae nominibus certiores haud dubie essemus, si Plutarchi, musices veterum et histo-

ΣΧΟΛΙΑ ΒΙΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

7

- Εἰςέτι παιδίον ὄντα, μέλισσά τις ὡς ἐπὶ σίμβλῳ
 Χείλεσι νηϊάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτάτο.
 Τῷ δὲ λυγροθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
 10 Ἐπλετο δια Κόριννα· θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
 Τοπρώτων· μετὰ τήν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
 Ὅστε ῥά οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον αἰοιδῆς·
 Εὖτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῆ ¹⁾
 Καδμείων ἀφρίκοντο Μακηδόνες ἄστεα Πέρσαι,
 15 Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἤψατο θεσπιδαιῆς πῦρ.
 Ἄλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. ἔτι ζῶντι δ' αἰοιδῶ ²⁾
 Φοῖβος ἀνάξ' ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθούς
 Ἥια καὶ μέθυ ³⁾ λαρόν ἀεὶ Θήβηνδε κομίξιν.
 Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠΰκερος Πάν
 20 Πινδάρου αἰὲν αἶεδε, καὶ οὐκ ἐμέγηρεν αἶειδων.
 Ἥμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
 Αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
 Τῆμος ἔτι ζῶεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
 Τῷ Τιμοξείνῃ παρελέξατο δια γυναικῶν·
 25 Ἥ τέκεν Εὐμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφραντον,
 Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν· ἔμελψε δὲ κύδος ἀγώνων
 Τῶν πισύρων, μακάρων παιήνοας ἐνδεδεγμένους, ⁴⁾
 Καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι θεῶν τ' ἔρικυδέας ὕμνους,
 Ἥδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικῶν.
 30 Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα πορῶν ⁵⁾ καὶ τόσσα τέλεσσας
 Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

Περὶ λυρικῶν ποιητῶν.

Concinnatum ex Ald. Rom. Gott. Vrat. D. et lectione et sede variante.

Λυρικοὶ ποιηταὶ μουσικῶν ᾠσμάτων εἰσὶν ἐννέα· ἐννέα δὲ καὶ αἱ καὶ ἡμᾶς τῶν
 θεῶν ᾠσμάτων ᾠδαί· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν προειρημένων ποιητῶν εἰσι τάδε· Ἀλκμῶν, Ἀλ-

riae peritissimi, libellus exstaret περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαΐφραντος καὶ Πινδάρου in catalogo Lam-
 prinae et ap. Phot. Bibl. p. 341. commemoratus. In fine versus Gott. θήρης, non male, si sequen-
 tem versum corrigas, ubi idem πυγμαχιῶν. Vs. 7. quattuor libri ἢ δ' ἔτι, et vs. 12. κατέλεξεν.
 1) Olim μενοινῆς. Dativus est in Mosc. B. Vrat. A. 2) Addidi δ' ex Vrat. A. C. Mosc. B.
 3) Olim μέλι. Μέθυ Vrat. A. C. Mosc. B. qui p. ἡία ex glossemate οἰία. Poeta imitatus est
 Apollon. I, 659. ubi habes ἡία καὶ μέθυ λαρόν. Cf. ib. 456. 473. 968. Deinde quattuor libri ἐν-
 νέποισιν. Vs. 24. libri τῶδε aut τῷ δή. 4) Haec vox corrupta, nec Heynii coniecturae satisfaciunt.
 Vrat. A. D. παίονας: in Mosc. B. haec vox in rasura est; idem habet ἐνδε. . . . 5) Sic Hey-
 nius. Vulgo παρόν.

καῖος. Σαπφῶ, Στησίχορος, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Σιμωνίδης, Βακχυλίδης καὶ Πίνδαρος.
τινὲς δὲ καὶ τὴν Κόρινναν.

Εἰς τοὺς ἐννέα λυρικοὺς ποιητὰς ἠρωελεγεῖον. 1)

E x R o m a n a .

- **Ἐννέα τῶν πρώτων λυρικῶν πάτρην γενεὴν τε
Μίανθανε, καὶ πατέρας καὶ διάλεκτον ἄθρει.
Ἵν Μυτιληναῖος μὲν ἔην, γεραρότερος ἄλλων,
Ἄλκαῖος πρότερος, κήχικὸς 2) Διολλίδος.*
- 5 **Ἡ δ' ἐπὶ τῷ ξυγῆν πάτρην φωνὴν τε δαεῖσα
Σαπφῶ, Κληῖδος καὶ πατρὸς Εὐρυγύρου. 3)
Στησίχορος Σικελός· πάτρην δέ οἱ Ἰμέρα ἐστίν·
Εὐφήμου πατρὸς, Δωρικὸς ἀρμονίην.*
- 10 **Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἢ ἐ Μεσήνης,
Ἡέλιδα πατρὸς, Δωρίδα δ' ἠρμόσατο.
Παρθενίου δὲ πατρὸς λυγρὸς πάϊς Ἡετιῆου 4)
Ἦν ἄρα μελπόμενος Τήϊος Ἀνακρέων.
Πίνδαρος ἦν Θηβαῖος, ἀτὰρ πατρὸς Σκοπελίτου,
Δώριον αἰνήσας ἀρμονίην ἐπέων.*
- 15 **Ἡδὲ Σιμωνίδεω Κεῖου Δωριστὶ λαλοῦντος
Τὸν πατὴρ' αἰνήσας ἴσθι Λεωπρεπέα. 5)
Ἴσα δαεὶς καὶ Κεῖος ἔην γενεῇ μελοποιός·
Μεῖλωνος πατέρος δ' ἐπλετο Βακχυλίδης.
Ἄλκμων ἐν Λυδοῖσι μέγα πρέπει· ἄλλ' Ἀδάμαντος 6)
20 **Ἔστι καὶ ἐκ Σπάρτης, Δωρίδος ἀρμονίης.**

1) Sic unus e scriptis. Vulgo ἠρωελεγεῖοι. 2) Scripsi κήχικός: vulgo ἠχικός, Vrat. D. Gott. καὶ ἠχ. 3) Vulgo Κληῖδος: Gott. Κληῖδος. Ursinus et codd. Vrat. A. C. Gott. Mosc. B. Εὐρυγύρου. Suidas Ἡεργίου. Vs. 9. Vrat. C. Mosc. B. Ἰταλός ἐκ τοῦ Ῥ. 4) Barnesius coniecit Ἡετιῆς τε: Gott. Ἡετιῆου, Mosc. B. Ἡετικιο, Vratisl. A. C. Ἡετικιο. Ego et hoc intactum relinquo et sequens Τήϊος Ἀνακρέων, pro quo Heynius volebat Τήος Ἀνακρεῖων. Vs. 12. libri scripti quinque ἄδει p. ἦν ἄρα. 5) Vulgo ἀριπρεπέα, et mox ἴσαδαῆς, quod correxit Heynius. Gott. Vrat. A. D. ἴσαδ. pluresque tum h. l. tum vs. 15. Κῆος et Κίου, ut solet. Vs. 18. inserui δ' ex Vrat. A. C. Ibidem Heynius Μείδωνος vult, quia apud Suidam est Μείδωνος: sed debebat esse Μείδωντος. Recte habet Μείλωνος, hoc est Μίλωνος, quod comparat in Vrat. C. Mosc. B. 6) Coniecitur ἀλλὰ Ἀδάμαντος, ut est ap. Suid. v. Ἀλκμῶν. Sed Ἀδάμας genitivum habet Δάμου sive Δάμου. Mosc. B. Ἀδαμάντης, et mox Σπάρτας.

ΣΧΟΛΙΑ ΒΙΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

9

Βίος Πινδάρου.¹⁾

Ex V r a t i s l. A.

Πινδαρος ὁ ποιητὴς Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνοκεφαλῶν.²⁾ κώμη δέ ἐστι Θηβαϊκῆ· υἱὸς Δαΐφάντου, κατὰ δ' ἐνίοις Παγώνδα. ἔνιοι δὲ Σκοπελίνου αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελίνον πατρῶν.³⁾ αὐτοῦ γενέσθαι καὶ αὐλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξαι αὐτόν. ὑπὸ πολλοῦ καμάτου εἰς ὕπνον κατενεχθῆναι, κοιμημένου δὲ αὐτοῦ μέλισσαν τῷ στόματι προσκαθίσασαν κηρία ποιῆσαι. Οἱ δὲ φασιν οἷον ὄναρ εἶδεν ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες εἶναι αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ ἐπὶ ποιητικὴν ἐτραπήν.⁴⁾ διδάσκαλον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησιν οἱ μὲν Ἀγαθοκλέα, οἱ δὲ Ἀπολλόδαρον λέγουσιν, ὃν καὶ προϊστάμενον κυκλίων χορῶν ἀποδραμοῦντα πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν τῷ Πινδάρῳ παιδί ὄντι, τὸν δὲ εὖ διακοσμήσαντα διαβόητον γενέσθαι. ἔρεισμα δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐξημιώθη ὑπὸ Θηβαίων χιλίας δραχμάς, ὡς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι. ἦν δὲ οὐ μόνον εὐφυῆς ποιητὴς ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπος θεοφιλῆς. ὁ γοῦν Πᾶν ὁ θεὸς ὦφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρώου καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ἄσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεὸν ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὗ ἡ⁵⁾ ἀρχή· Πᾶν Πᾶν⁶⁾ Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ. ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν. ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα οὗ ἡ ἀρχή· Πότνια θεομοφῆρε χρυσάννιον.⁷⁾ ἀλλὰ καὶ βωμὸν ἀμφοτέρων τῶν θεῶν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἰδίας ἰδρύσατο. Πανσανίου δὲ τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως ἐμπροσθέντος τὰς Θήβας ἐπέγραψε τις τῇ οἰκίᾳ Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καλετε· καὶ οὕτω μόνη ἀπόρρητος ἔμεινεν· καὶ ἔστι τὸ νῦν ἐν Θήβαις πρυτανεῖον.⁸⁾ ἀλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλων κλεῖν τὸν νεῶν⁹⁾ κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πινδαρος ὁ μουσοποιοῦς παρὶτω πρὸς τὸ δελπικὸν τῷ θεῷ. καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἐορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτὸς φησι· Πενταετηρῆς ἐορτὰ¹⁰⁾ βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθη ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις. λέγεται δὲ θεωροῖς ἀπιοῦσιν εἰς Ἄμμωνος αἰτῆσαι Πινδαρος¹¹⁾ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον καὶ ἀποθανεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σι-

1) Primus edidit Schneiderus post praefationem Theriacorum Nicandri p. XV sqq. Ex nonnullis vestigiis patet vitam omnium antiquissimam esse, sed barbaro calamo contractam. 2) Cod. Κυνοκεφαλῶν. 3) Schneid. πατρῶων, cod. πάτρων: unde corrigo πατρῶν, hoc est πατριῶν. Etenim Pagondae uxor Myrto, quae a nonnullis mater Pindari perhibetur, Scopelinus nupsisse dicitur (v. Thomam): igitur Scopelinus vitricus Pindari habebatur. Scopelinus tamen Suida auctore pater vetustioris Pindari, quem patrualem nostri dicit: quod si verum est, potuit ille Scopelinus etiam patruus (πάτρως) Pindari nostri vocari. Sed omnino priscorum poetarum obscura admodum et prope fabulosa historia. 4) Concisa est oratio, sensus apertus: καὶ ὅτι ἐκ τούτου ἐπὶ ποιητικὴν ἐτραπήν. Qua de re alii scriptores. Deinde cod. διδασκάλου. Paullo post ἀποδραμοῦντα quamquam barbarum est, cave scribas ἀποδραμόντα. Sed χιλίας δραχμάς malim. 5) Articulum omittit Schneiderus. 6) Dele alterum Πᾶν. De versu hoc v. fragmenta. 7) Schneiderus: „De hoc hymno nusquam alibi traditum legi. Sed hymnus in Persephonen teste Pausania IX, 23. similiter Plutonis epitheton habebat χρυσήμιος. Addit Pausanias: δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς κόρης τῆ ἀρπαγῆ.” 8) De hac re v. Schneideri iudicium. 9) Cod. νεῶν. 10) Ita correxi: cod. ἐορτῆς. 11) Codex Πινδάρου.

μωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρω. ¹⁾ τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηται ἀμφότεροι πράξεων. καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ²⁾ γέγραφε· καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου ³⁾ βασιλείας. ἀλλὰ καὶ ἀμφότεροι παρὰ Ἴέρωνι τῷ Συρακουσίῳ ⁴⁾ τυράννω γεγένηται. γήμας δὲ Μεγάκλειαν τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης ἔσχεν υἱὸν Δαΐφαντον, ⁵⁾ ᾧ καὶ δαφνηφορικὸν ἄσμα ἔγραψεν· καὶ θυγατέρας δύο Πρωτομάχην καὶ Εὐμητιν. γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτὰ καὶ δέκα· ὕμνους, παιᾶνας, διδυράμβων ⁶⁾ β', προσοδίων β'. φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β' καὶ γ', ὃ ἐπιγράφει ⁷⁾ κειρωρισμένων παρθενίων· ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, θρήνους, ἐπινίκων δ'. φέρεται δὲ ἐπίγραμμα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τὸδε·

⁸⁾ Ἡ μάλα Πρωτομάχα τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι ⁸⁾

Πινδάρου ἔκλασαν θυγατέρες πινυταί·

Ἄργόθεν ἦμος ἵκοντο κομίζουσ' ἐνδόθι κρῶσσου

Δείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Πινδάρου ἀποφθέρματα.

Ex V r a t i s l. A.

Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος, τί πρόιονος δξύτερον, εἶπε διαβολή.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφούς καὶ ἐρωτώμενος τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε παιᾶνα.

Ἐρωτηθεὶς πάλιν διὰ τί Σιμωνίδης πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐ θέλει· ὅτι βούλομαι, ⁹⁾ εἶπεν, ἔμαντῶ ξῆν, οὐκ ἄλλω.

Ἐρωτηθεὶς διὰ τί ¹⁰⁾ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα οὐ δίδωσιν· οὐ μόνον δεῖσθαι, φησὶν, εὖ πράττοντος, ἀλλὰ καὶ πράξοντος εὖ.

Ἐρωτηθεὶς πάλιν ὑπὸ τίνος, διὰ τί μέλη γράφων οὐκ ἐπίσταται ᾄδειν, εἶπεν· καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ πηδάλια κατασκευάζοντες κυβερνᾶν οὐκ ἐπίστανται.

Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελεῆ σοφίας δρέπειν καρπὸν. ¹¹⁾

¹⁾ Schneiderus mavult πρεσβυτέρου. Mox cod. μέμνηται. ²⁾ Ita cod. non μάχην. ³⁾ Δαρείου conicit Schneiderus. ⁴⁾ Schneider. Συρακουσίαν. ⁵⁾ Hic quoque Διόφαντος in cod. est. ⁶⁾ Cod. καὶ θυράμβων. ⁷⁾ Corrige ἐπιγράφεται. ⁸⁾ Cod. λιγύφωνοι. Versus alter in cod. hic est: Ἐκλασαν πινυταί Πινδάρου θυγατέρες, quod felici transpositione sanavit Gerhardus. Schneiderus volebat: ἔκλ. πιν. Πινδ. αἱ θυγατέρες. Versu tertio erat κομίζουσ': ex quo restitui dualem κομίζουσ'. E Schneideri Theriacis Anthologiae Appendici inseruit Iacobs. p. XCIX. T. III. ⁹⁾ Cod. οὐ βούλομαι. ¹⁰⁾ Cod. διὰ τί οὐ. ¹¹⁾ Ultimum hoc apophthegma habet Stob. Serm. CCXI. p. 711. Wechel. eoque alludit Plato Rep. V. p. 457. B. ubi delendum esse σοφίας *cite notat Schneiderus.